

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

Nguyễn Hà Trang

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn: Võ Thị Hảo

HÀ NỘI – 2012

Lời cảm ơn

Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến các thầy, cô giáo trong khoa Viết Văn- Báo Chí, cô giáo chủ nhiệm và các bạn sinh viên lớp Viết Văn K11, trường Đại học Văn Hóa Hà Nội. Xin cảm ơn các nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình văn học, các thầy cô giáo đã đến giảng dạy, phản biện tác phẩm tốt nghiệp. Đặc biệt, tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến giảng viên hướng dẫn - nhà văn Võ Thị Hảo. Những nhận xét tận tâm huyết của cô với từng tác phẩm đã không chỉ giúp tôi hoàn thiện tác phẩm tốt nghiệp mà còn đem đến cho công việc văn chương của tôi nhiều kinh nghiệm quý báu.

Đối với tôi, viết văn phải là một hành trình sáng tạo. Những sáng tạo ban đầu có thể còn rất non nớt, ngây thơ nhưng cũng sẽ tạo cho ta được một tâm thế khi tiếp nhận những hiện thực của đời sống. Vì thế giới nghệ thuật của văn chương phong phú vô cùng. Mảnh đất của nghệ thuật sẽ không bao giờ chấp nhận sự rập khuôn, sáo mòn. Một người viết cần phải học hỏi không ngừng và luôn luôn bồi đắp thế giới tưởng tượng của mình để đạt được khát khao sáng tạo. Như giải Nobel văn chương 1925 George Bernard Shaw đã nói: “Tưởng tượng là khởi đầu của sự sáng tạo”.

Bài thuyết trình:

Kính thưa các nhà văn, các nhà phê bình văn học, các thầy cô giáo và các bạn sinh viên.

Đôi với tôi, viết không chỉ là một niềm yêu thích, đó còn là một cách để tôi diễn đạt những suy nghĩ của mình về cuộc sống quanh mình, về cuộc sống của chính mình. Những năm tháng học tại trường đã khơi mở cho tôi những cánh cửa đến với thế giới văn chương rộng lớn. Tuy những bước đi ban đầu còn non nớt, chập chững, với nhiều vấp ngã, viết văn sẽ vẫn là công việc tôi đam mê nhất trong cuộc đời mình.

Những truyện ngắn của tôi lần này ngoài Hoàng tuyền là truyện cũ đã nộp tác phẩm định kì, ba truyện còn lại đều là những sáng tác mới nhất của tôi.

Bệnh dịch, đúng với tên của nó, nói về một căn bệnh mà tôi cho rằng đang lan tràn trong xã hội mạnh mẽ hơn bao giờ hết: lừa dối. Căn bệnh ấy lan truyền như một thứ virus, khiến con người phải sống trong những lo âu, sợ hãi, hoặc tiêu diệt những phẩm chất trong họ, khiến họ trở thành những thân ma, xác sống.

Với nhân vật trong câu chuyện, lừa dối là thứ đã hủy hoại hạnh phúc gia đình, hủy hoại tình yêu, và cuối cùng, hủy hoại chính bản thân nó. Nó là ai, nó là cái gì, tôi để cái kết nói lên điều đó. Sự hủy hoại của lừa dối với con người, theo tôi, đã giết con người ngay từ trong suy nghĩ, từ trong cái nhìn của họ ra thế giới. Nhưng: “Tôi là một sự thật hy hữu, nhưng nhỏ bé. Đâu đó trên thế giới đang có những sự thật sống cuộc đời lớn hơn tôi, và chết những cái chết lớn hơn tôi.” Đó thật sự là điều tôi trân trọng.

Stress, truyện ngắn thứ hai của tôi trong tập, miêu tả cuộc sống của một con người cụ thể dày vò với stress, căn bệnh tinh thần gắn chặt với đời sống hiện đại, nơi con người phải luôn phải sống trong những áp lực của mưu sinh, của xã hội. Nhân vật chính không tiêu biểu, điển hình cho bất cứ một đối tượng nào nhưng là một con người mà ta luôn có thể gặp trong cuộc sống. Đây là những người trẻ vẫn đang ngày ngày vật lộn với những nỗi lo thường trực, nhưng cuối cùng đều không thể tìm thấy cho mình một giải pháp, phải chấp nhận chung sống với stress, với những nỗi sợ bản năng.

Hoàng tuyền là truyện ngắn dài nhất của tôi. Câu chuyện nói về một thế giới không có thực, nằm giữa sự sống và cái chết, một nơi mà chỉ khi cận kề cái chết, nhân vật chính mới được biết đến. Trong thế giới ấy, nhân vật chính trải qua những ngày sống hạnh phúc với ba cô gái, mà đến kết truyện ta biết là ba người chị gái đã “bị giết chết trước khi ra đời” của chính anh.

Mang một đề tài không mới, về việc chọn lựa giới tính vẫn tồn tại phổ biến trong xã hội chúng ta hiện nay, tôi không phê phán nó, cũng không thông điệp, khẩu hiệu với bất cứ ai. Tôi chỉ muốn nói về nó trên một khía cạnh khác. Rằng họ cũng là những con người như bao người khác. Nhẽ ra họ đã có được cuộc sống hạnh phúc, chứ không phải lưu lạc trong một thế giới không phải cõi sống, không phải cõi chết, không thể siêu sinh chỉ vì sự lựa chọn của những người cha, người mẹ.

Truyện ngắn cuối cùng của tôi, Bầu trời hình ngũ giác, miêu tả một thế giới kì lạ trong “tưởng tượng” của nhân vật chính. Đó là một thế giới nơi một cuộc chiến đang xảy ra, khi “phẩm giá” đòi tách khỏi con người và con người đi lại trong hai nửa thế giới, một bên tối tăm, một bên mờ mịt, một nơi như địa ngục, một chốn như thiên đường, để tìm lại “phẩm giá” của mình. Đích đến của họ, tòa dinh thự “Hồn nguyên” cũng như một sự khởi đầu mới cho tất cả, nơi chúng ta được trở lại nơi xuất phát của mọi hành trình.

Bốn truyện ngắn của tôi đều xuất phát từ những ý tưởng tôi gặp trong đời sống hàng ngày, trong những câu chuyện trên báo chí, truyền hình, trong những câu chuyện chính tôi đã trải qua. Tôi chỉ cố gắng làm mới nó bằng sự tưởng tượng của mình, bằng những điều tôi đã học hỏi được qua việc đọc sách, học tập. Qua những trang viết còn nhiều non trẻ này, tôi hy vọng mình có thể gửi được phần nào suy tư của mình đến với người đọc.

Tôi xin chân thành cảm ơn!

Bệnh dịch

Bị lừa dối, thật tệ. Tôi không vượt nổi cái gánh nặng đè trĩu trên vai ấy để đứng dậy. Mỗi lần tôi cố gồng mình nhấc đầu gối lên, thế giới lừa dối lại ép chặt tôi xuống. Tôi nằm ở đó, nhìn lên những luồng khói khét mùi lừa dối, hiểu rằng mình đang hít thở những luồng không khí sự thật cuối cùng. Tôi chỉ còn nước tự đào cho mình một cái huyệt. Chắc chỉ có đến địa ngục, tôi mới có thể sống lại.

Những kẻ lừa dối đã phun thứ virus ấy vào khắp bầu trời lúc nào không hay. Chúng đi lại như những xác sống cười cợt man dại. Lúc đầu, tôi cảm thấy mình như một nhân vật trong Tôi Là Huyền Thoại, hay một siêu nhân. Tôi sẽ là một trong những sự thật cuối cùng của thế giới, một nhân vật sống sót kì diệu, với một sứ mệnh cao cả như trải qua cuộc khai huyền, nơi Chúa sẽ phái xuống trần gian ma quỷ, thiên tai, bệnh dịch, nơi con người đều chỉ còn biết quỳ xuống và cầu nguyện Thượng Đế.

Tôi đóng chặt những cánh cửa. Cửa chính, những ba cánh cửa chính, như những tường thành ngăn cách ngôi nhà tôi với thế giới. Hàng tá cửa sổ. Cả cửa ban công. Cửa thông gió. Cửa tủ đứng, cửa tủ ly, tủ bếp, mọi loại tủ. Tôi hoa mắt với cửa. Ngôi nhà mà tôi đã từng an lành suốt bấy nhiêu năm tuổi thơ, giờ nằm phơi như bị phanh thây, mặc cho ánh sáng, mặc cho gió, những thứ đã nhuốm đầy lừa dối tràn vào. Nếu như tôi không kịp đóng hết những cánh cửa, có lẽ thành trì cuối cùng của tôi cũng đang hấp hối như thế giới ngoài kia.

Bố mẹ tôi ngồi im lặng bên chiếc bàn ăn. Họ trầm mặc nghĩ về một điều gì đó. Con người họ không động đậy, nằm yên như sắp hóa đá. Màu xám như một con nhện giăng tơ, bám từng vòng, từng vòng, cho tôi thấy quá khứ.

Quá khứ từng nằm trong những bức ảnh đen trắng, những chiếc ti vi đen trắng, cả màn đêm không ánh điện đen, trắng, cả trong con chó mực nhà tôi, đen, trắng. Cả trong cái bóng của mẹ tôi đen, trắng. Cả trong trang vở viết của tôi đen, trắng.

Tôi không nghe thấy tiếng hai người cãi vã. Chỉ có bố tôi đen, trắng. Mẹ tôi, đen, trắng. Mái tóc của mẹ bị bàn tay bố nắm chặt đen, trắng. Vết bầm trên mặt mẹ đen, trắng. Cả giọt máu ở khoe miệng đen, trắng. Giọt nước mắt ở khoe mắt đen, trắng.

Mẹ tôi gục đầu trên bàn ăn đen trắng. Bố tôi hóa thành con khủng long bằng giấy đen trắng, đập nát cả căn phòng.

Tôi gấp con khủng long bằng giấy, theo sách dạy gấp Origami. Bạn bè tôi khen tôi khéo tay. Cô bạn ngồi bên nhìn tôi cười híp mắt. Tôi để con khủng long dưới gót giày, di di cho nát. Cô bạn ngồi bên la toáng. Lớp tôi không ai chơi với tôi. Không ai ngồi với tôi. Tôi trong một góc lớp, đen, trắng.

Tôi gấp con dao bằng giấy, đem tặng mẹ tôi như trao cho bà một vật phòng thân. Mẹ tôi giữ nó trong tim, trong bầu ngực ấm nóng đã bao ngày tôi úp mặt ngủ bên. Đã bao ngày tôi mân mê núm vú ấy, của mẹ tôi, kề sát miệng tôi, dù không còn sữa, vẫn ru tôi ngủ. Bàn tay tôi để trên ngực bà, ngay trên trái tim bà, trái tim vẫn đập chung nhịp đập với chính trái tim tôi.

Khi trái tim bà bị đâm nát, tôi nhìn xuống ngực tôi. Dòng máu tôi chảy, đen, trắng. Con dao giấy chui ra từ ngực tôi, đen, trắng. Tôi cầm siết lấy nó, nhìn lên con khủng long bằng giấy. Tôi không thể đâm nó. Tôi không thể đâm chết nó. Tôi chỉ có thể hóa thành mồi lửa, ôm lấy chân nó và thiêu chết nó, cùng tôi, con dao của tôi, dòng máu của tôi, đen, trắng.

Lừa dối.

Tôi ngồi cạnh bàn bếp như chuẩn bị cho một trò chơi trẻ con. Tôi cảm bố tôi đã hóa đá như một món đồ chơi, và tay kia là mẹ tôi. Tôi để họ lên bàn. Tôi để họ cạnh nhau. Tôi để đôi mắt họ nhìn thấy nhau. Tôi để bàn tay họ chạm vào nhau. Và tôi ở giữa họ. Một bàn tay của tôi đặt lên mẹ. Một bàn tay của tôi đặt lên bố. Và tôi lừa dối mình rằng, đây là một gia đình.

Không! Lừa dối! Lừa dối!

Tôi là cái hiện thực cuối cùng còn sót ở đây. Cả thế gian này đã thành biển lừa dối. Bầu trời, mặt đất, không khí, mọi người, tất cả. Tất cả đã trở thành lừa dối.

Tôi đập văng mọi thứ, bình hoa, đĩa hát, những bức tranh thêu, những đôi dép nhựa. Tôi đi trên những chiếc kim khâu tảo tảo của mẹ tôi, đường vữa khéo léo giữa những viên gạch của bố tôi. Tôi chui mình vào góc ngách cuối cùng của sào huyết sự thật, nơi rồi đây tôi sẽ phải chiến đấu như một binh sĩ cuối cùng, như một mồi lửa cuối cùng, chống lại thế giới.

Sự thật hy hữu ấy là tôi. Tôi ngỡ ngàng khi biết mình hy hữu. Khi những trông mắt lừa dối ngạc nhiên với hình ảnh của tôi lọt vào giữa nó.

“Sự thật!”

Chúng hét toáng lên. Những đôi mắt vội khép chặt và những bàn tay quờ quạng cố chụp lấy tôi. Tôi bỏ chạy khỏi chúng. Tôi đâm vào mọi người lừa dối. Mọi thứ lừa dối nhào nhào trước mắt tôi, va đập vào tôi đau đớn. Những chiếc máy ảnh lừa dối, máy quay lừa dối, lia khỏi tôi với những phát bầm chớp nhoáng. Hình ảnh của tôi, hoặc cái chân đang chạy của tôi, hoặc cánh tay tôi vội vàng giật ra khỏi những kẻ cố bám lấy, hoặc ánh mắt hoảng hốt của tôi, hoặc chỉ là viên tai đỏ lựng của tôi, xuất hiện chen chúc trên chương trình ti vi nhập nhòa.

Tôi ngồi giữa màn đêm không chắc đã là đêm. Tôi tự đặt cho nó là đêm khi tôi cần một giấc ngủ. Thật say, thật yên. Tôi chỉ muốn sờ thấy người mẹ tôi trong giấc ngủ, muốn nghe thấy nhịp đập trái tim của bà.

Tôi lồm bồm đi trong giấc mơ, một giấc mơ sáng láng. Tôi thường cất cánh bay trong những giấc mơ ấy, để cho tâm trí mình tha hồ vượt đến những nơi tận cùng của tưởng tượng, những đại dương, những chân trời, và vũ trụ, và những cuộc chiến trên con tàu không gian, và hết thảy những điều mà một lý trí đã tỉnh giấc có thể sắp xếp, để tôi nén chúng vào trí nhớ.

Nhưng tôi vẫn lồm bồm đi trong giấc mơ. Chân tôi dấp dính. Chẳng phải bùn, hồ dán, hay kẹo cao su. Tôi ngồi xuống và nhìn thật kỹ những vết đen như muội ám đang dần phủ lên khắp đôi giày. Những người tôi yêu, lời hứa, niềm vui và ước vọng, những cô gái đẹp nhất đã từng đến bên tôi, trao cho tôi cái nhìn nồng thắm. Tôi đắm đuối nhìn bộ ngực của nàng, và đôi môi ướt át. Tôi chạm tay lên mái tóc mềm rũ gáy, liếm nhẹ lớp son có vị của những con cá tróc vảy chết dưới biển khơi. Tôi hôn lên tóc nàng yêu kiều. Tôi biết mình đang thờ trong những sợi tóc ép, nhuộm, thơm ngát, của một cô gái khác.

Khi nàng nhìn vào mắt tôi:”Lừa dối!”

Khi nàng thét vào mặt tôi:”Lừa dối!”

“Chao ôi! Kẻ lừa dối!” – Nàng khinh bỉ gạt tôi đi. Và nàng đi trên những con đường của nàng, nhập nhoạng, quanh co. Còn tôi vẫn đứng ở một điểm đen trắng,

bên cái đèn đường đen trắng. Tôi còn thấy được ở đâu, đen trắng. Trong cõi lòng của tôi, đen trắng. Tôi đã nuốt hết ký ức của đen trắng của đời mình trong bữa tối chân thành.

Tôi nằm giữa một khoảng trời, chờ ngày phán xét. Những kẻ lừa dối đang bủa vây lấy tôi, gào rú quanh tôi. Tôi chờ đợi thời khắc chúng đập tan những thành trì, những cánh cửa, và đổ ập xuống tôi. Ánh mắt tôi chỉ còn lừa dối. Hơi thở tôi chỉ còn lừa dối. Tôi chỉ còn biết rơi nước mắt. Nước mắt không màu, không mùi, không vị, nước mắt sẽ đem linh hồn của tôi rời khỏi trần gian.

Tôi là một sự thật hy hữu, nhưng nhỏ bé. Đâu đó trên thế giới đang có những sự thật sống cuộc đời lớn hơn tôi, và chết những cái chết lớn hơn tôi. Tôi chỉ là sự thật của một gia đình, cuộn trong những thứ nã. Tôi chết sâu trong óc của một con người đang nhìn thế giới. Tôi đã bị nghiền chết. Tôi nằm dưới hố huyết. Và tôi chờ cái ngày rơi phịch xuống địa ngục, nơi tôi sẽ đứng dậy, chào những người xung quanh với một niềm hồ hởi âm áp: "Tôi vẫn sống!"

Stress

Tôi ở trong một khu trọ tuềnh toàng, những dãy phòng cấp bốn. Sáu phòng trọ, chung nhau một khoảng sân với một cây si trồng ở góc, một nhà tắm, một nhà vệ sinh, một bể nước. Phòng trọ của tôi ở cuối dãy, đối diện với cây si, là một căn phòng vuông vắn, lúc nào cũng có chuột chạy trên cái trần lợp xộp và thỉnh thoảng lại có một vài con mèo làm tình dữ dội, kêu eo éo như tiếng trẻ con khóc giữa đêm khuya.

Có lần một con mèo cái với cái bụng to ệch len lén trón vào phòng tôi lúc nào tôi không hay. Tôi chỉ biết đến sự có mặt của nó vào một đêm mưa rả rích, tôi nằm ngủ không yên. Tôi hình như nghe thấy một tiếng động gì đó không phải của lũ chuột, nhưng tiếng động ấy lại bị trận mưa ngoài trời đổ ập lán át khiến tôi không thể định hình. Tôi cảm giác có gì đó ở ngay dưới mình, có lẽ là ngay dưới chân giường mình, trong đồng hồ đặc tôi chăt chăt kín. Tôi bật đèn bàn, cúi xuống gầm giường, nhìn qua một lượt, chỉ thấy những hộp sắt, bao tải, ba lô ngổn ngang. Và tôi lại nằm, nghĩ chắc chỉ là một con chuột chui rúc đâu đó, cắn xé những món quần áo mùa đông cũ rích của tôi.

Nhưng tôi vẫn không yên. Và tôi lại nhòai người cúi xuống, lần này không bật đèn. Hai hình tròn sáng xanh rọi ra từ gầm giường tối om khiến tôi giật bản mình, ngã nhào xuống đất. Tôi vội vã ấn công tắc, lòi đồng hồ đặc ra ngoài, để lộ con mèo chữa lông vàng trắng đang hằm học nhìn tôi như cái nhìn với một kẻ giống đực bạo ngược.

Tôi kéo con mèo, nhấc nó ra ngoài, đóng sầm cửa. Nó đã kịp cào tôi mấy đường rỉ máu trên cánh tay. Cũng chẳng kém gì những con mèo cái khác tôi biết, có con đã từng găm năm cái móng tay sơn đỏ nhọn hoắt của nó lên bắp tay tôi và nó thích chí khoe với con bạn bên cạnh những mẩu thịt của tôi còn vương lại trên ngón tay nó.

Tôi mở đầu cuộc rượt đuổi mà tôi là kẻ chạy trốn bằng những hồi ức ấy. Chúng tôi có sáu người, phe kia có tám. Tôi la lên : "Đánh nhau thế này là đêch công bằng!". Chúng tôi trón vào phòng trọ ở phía ngoài, đối diện cái bể nước, như thể trò chơi ú tim của đám trẻ con. Tám kẻ bên ngoài đập rầm rầm vào cánh cửa. Rồi một kẻ la lên : "Ồi chúng mày! Lại đây mà xem!"

Khi chúng tôi tò mò mở cửa phòng, một kẻ giật lấy cổ áo tôi mà kéo tôi lại gần cái bể nước. Một gương mặt mà tôi rất quen nổi lên phềnh trên mặt nước. Nhung. Đó là Nhung, cô bạn thời cấp hai của tôi. Đôi mắt cô nhắm nghiền và người cô đã trương lên. Tám kẻ kia bỏ chúng tôi lại, với một lời răn đe quen thuộc : "Chúng mày cứ liệu đây!".

Chúng tôi có mười người, ngồi chung với nhau trong một tổ hội học cấp hai. Với tôi, đây là những ngày tháng bạn bè cực kì vui vẻ, khi nhóm người chúng tôi đã chung nhau làm đủ thứ từ học hành đến chơi bời. Cũng vì luôn hoài niệm những kỉ niệm tốt đẹp ấy, tôi đã chẳng buồn kết thêm bạn kể từ khi vào cấp ba.

Vì thế, một suy nghĩ bùng lên trong đầu tôi: Chúng tôi sẽ chết.

Hai đứa nữa cũng đã chết. Những đứa còn sống hoang mang.

Mình sẽ chết, tôi nghĩ. Có một tên sát nhân nào đó ẩn mặt đang lên kế hoạch giết hết chúng tôi. Hẳn nguy hiểm, lợi hại hơn cả tám kẻ kia. Không một ai biết hẳn, nhưng hẳn có thể tàng hình, ẩn thân bất cứ đâu, chỉ cần chúng tôi lơ là, hoặc chợp mắt ngủ, hẳn sẽ tới siết cổ, hoặc đâm chúng tôi đến chết.

Tôi cố gắng bình thản. Tôi gặp gia đình mình ngay sau đó, nói thẳng thắn với họ : "Con sẽ chết!". Tôi thu dọn đồ đạc của mình, đốt hết những thứ riêng tư có thể tố cáo mình là một con người điên rồ, bệnh hoạn. Và tôi nằm xuống, chắc chắn mười mười kẻ sát nhân đang ở quanh đây, lẩn trong bóng đêm. Tôi nghĩ hẳn sẽ đâm chết tôi với khoảng ba mươi nhát.

*

Tôi tỉnh dậy, cái chăn mỏng đắp kín đầu. Tôi dành một ít phút để nghĩ về giấc mơ trước khi tôi quên bém nó đi mất. Nó giống một kiểu phim kinh dị Mỹ, như phim "Tao luôn biết mày đã làm gì mùa hè năm ngoái". Nó cũng giống như game mà tôi hay chơi, chúng tôi thường đi với một nhóm 6 người, và có một nhân vật gọi là Kẻ ám sát, y như cái tên của mình, chuyên ẩn nấp và dùng dao hạ sát đối phương.

Tôi vẫn còn cảm giác hoảng hốt. Kể cả khi đã tỉnh và thấy sắp trưa, tôi vẫn nghĩ trong căn phòng có kẻ nào đó đang mưu toan đâm những mũi dao sáng loáng vào người mình. Tôi hồ nghi rằng nếu cảm xúc tiêu cực này còn gia tăng, hay

những giấc mơ như thế vẫn tiếp diễn, thì sẽ có lúc, tôi thật sự trở thành một kẻ loạn thần. Tôi sẽ luôn co rúm trong một góc nào đó, sợ một kẻ vô hình tiến tới giết chết mình, hoặc tôi sẽ tự giết chết mình, để khỏi phải lo nghĩ về kẻ vô hình kia. Tôi nghĩ mình sẽ sớm phải vào trại tâm thần nếu không thành một bình tro.

Và đâu đó lại có những bài báo mạng giật tít, "Tác hại của game bạo lực", "Một thanh niên tự tử trong phòng trọ vì nghiện game", "Chứng loạn thần gia tăng trong giới trẻ", vân vân.

Thú thật, tôi có nghiện game, và mấy cảnh trong mơ đều liên quan chút ít tới những cảnh trong game của tôi, nhưng tôi đã chơi game sáu, bảy năm mà chưa từng gặp một giấc mơ như thế, trong khi đã một tuần nay tôi không chơi game.

Tôi khốn đốn về chuyện tiền bạc. Công việc đang lung lay. Gia đình có nhiều chuyện lục đục. Người ta thường nói chơi game để xả stress, tôi thì bỏ game vì stress.

Không còn cả tâm trạng để mà chơi game.

*

Phòng tôi có một cái tủ gỗ với một cánh tủ lắp gương. Điều đó tố cáo tôi là một thằng con trai không bình thường, mặc dù tôi đã nhiều lần phải giải thích rằng cái tủ là do tôi thừa kế của người thuê phòng trước đó, hai chị con gái. Con trai bình thường, và nhất là lại đi ở trọ, thường không có những cái gương như thế. Cùng lắm chúng chỉ dùng một cái gương to cỡ cái đĩa để thỉnh thoảng nặn mụn, cạo râu, chải chuốt trước khi đi tán gái. Thế mà, tôi ở một mình, lại có một cái gương cao bằng cả người mình.

Mặc dù mục đích ban đầu của tôi khi giữ cái tủ lại là để quần áo, cái gương vẫn bằng một cách nào đó đoạt lấy một phần khá lớn trong cuộc sống thường ngày của tôi. Sáng, ngồi dậy khỏi giường, tôi đã thấy mình trong gương. Mỗi lần ra vào phòng, cái gương lại đập vào mắt tôi. Khi tôi lấy quần áo, thay quần áo, tôi lại nhìn mình trong gương. Dần dần, soi gương thành một việc làm thường xuyên của tôi.

Tôi lệt truồng và đứng yên trước gương. Tôi chưa bao giờ dám thành thật đến thế. Mọi thứ hiện ra môn một, từng sợi tóc, lông mày, sợi râu, từng cái chấm ruồi trên mặt, trên cơ thể, và cả cái dương vật ẻo uột của tôi nữa. Tôi cầm lấy nó, di

đi đi lại lớp da, nắm chặt hơn và kéo đều hơn. Tôi thở ra một hơi dài thườn thượt, thả cái dương vật xuống lưng lẳng nhẵn nhúm. Tôi còn không có cả tâm trạng để mà thủ dâm.

Tôi tiến sát mặt mình vào gương, nhìn chăm chăm. Tôi có một cái chấm ruồi nhỏ xíu ngay khöhe mắt. Tôi biết nó hàm ý tôi là kẻ rui vện, lảm chuyện khổ tâm, là con trai mà cũng phải rơi lệ một đời. Và tôi đột ngột loạn trí khi nhìn chăm chăm vào mặt mình trong gương, về cái chấm ruồi của mình rốt cuộc đang ở bên mặt nào, bên nào là bên trái, bên nào là bên phải.

Tôi không còn biết đâu là trái và đâu là phải khi cứ bị hút mắt vào trong gương. Khi tôi giơ những cánh tay và cố định vị trong gương đâu là phải đâu là trái, tôi thấy mình rối cả óc. Tôi chẳng còn biết đâu mới là con người thật của mình và đâu chỉ là hình ảnh phản chiếu trong gương, với những lý thuyết vật lý tôi đã từng thuộc lòng.

Trong phòng tôi có những tiếng động lạ. Như tiếng một cuốn sách đập xuống mặt bàn. Nhưng hiển nhiên không có một cuốn sách nào đang cử động. Hay tôi nghe nhầm? Hay tôi vẫn còn đang quay cuồng về hai mặt phải trái, về một tay sát thủ ẩn mình và giờ tôi lại còn đổ vấy nghi ngờ cho cả những thứ mà tôi vẫn đọc để cứu vớt tâm trạng mình.

Âm thanh ấy vẫn cứ vang lên mà tôi tuyệt nhiên không rõ từ đâu. Nó khiến tôi nghĩ tôi sẽ phải xé, hoặc đốt ra tro nó nếu như tôi tìm thấy nó.

*

Tôi ra đường cho khuây, cho đỡ sợ. Tôi ngồi trong một quán nước nhìn ra ngoài đường. Những đứa con gái ưa nhìn ăn vận đáng yêu đi đi lại lại. Mấy thằng ngồi cạnh tôi kháo nhau về cặp mông, cặp vú hay thậm chí là cả cái mũi của mấy ả đang đứng mua đồ ở cửa hàng tạp hóa đối diện. Chúng nó đang mua cả băng vệ sinh, lựa chọn giữa loại có cánh và không có cánh. Chúng nó nói oang oang đến mức tôi cứ thấy Diana, Kotex, Kotex, Diana, ban đêm, ban ngày, có cánh, không có cánh, dày dày mỏng mỏng đập chát chúa vào màng nhĩ của mình.

Tôi phát chán vì con gái, vì gia đình, vì công việc, vì tiền bạc. Tôi phát ốm vì giấc ngủ, vì hình hài, vì thủ dâm. Tôi tin rằng cái bản năng làm thằng đàn ông

trong tôi giờ cũng ão uột trước nỗi sợ của tôi với stress. Tôi đã nghĩ mình nhất định nên đến bác sĩ, hoặc sớm thì muộn, cái ý nghĩ về việc tự thiến mình như Michel Houellebecq trong một cuốn sách tôi từng đọc cũng sẽ sớm đến trong tôi.

Tôi nhắm mắt, lắng nghe những tiếng nhạc lạ trong đầu. Với những trang sách lật vội. Những bước chân đi vô hình.

Tôi nằm yên chờ đợi Kẻ ám sát đi từ trong chiếc gương. Tôi chờ đợi mũi dao mĩa mai ấy sẽ sớm cắm phập vào lồng ngực của mình.

Hoàng tuyền

Ba trăm cây số về phía tây nam. Tôi ngủ lơ mơ trên chiếc ghế ở phía đầu xe. Cạnh tôi, chị đồng nghiệp ngả lên vai tôi khiến nó nặng trĩu, nhưng thoang thoang mùi hương hoa mượm mà trên tóc chị. Trong cơn chập chờn cùng nhịp lắc đều đều của chiếc xe cũ kĩ đang phì phèo nhả khói, tôi băn khoăn sao mình chưa từng bắt chuyện với chị trước đây. Chị đã nói tên chị là gì nhỉ. Kim Anh. Tôi đã làm cùng chị hàng năm trời mà vẫn chưa một lần ăn trưa với chị, hay mời chị một cốc cà phê. Vì sao nhỉ? Có lẽ vì cô bạn gái ngoa ngoắt của tôi. Tôi mỉm cười một mình, mùi hoa oải hương vẫn chậm chậm lướt qua sống mũi. Cô bạn gái tôi đã thân thiết suốt năm năm ròng, chỉ thiếu một ngày lành tháng tốt để rước về làm vợ. Càng thân thiết, cô càng ráo riết quản lý tôi, từ giờ đi làm đến tiền thưởng Tết. Nhiều lần chúng tôi cãi nhau ra trò và tôi những muốn bỏ cô vì không chịu nổi sự đáo đả của cô. Nhưng với mẹ tôi, con gái thế là sắc sảo, là biết giữ chồng. Và cũng chẳng hiểu lý do gì, tôi không sao thoát nổi vòng tay của cô.

Đột ngột chiếc xe giật mạnh về phía sau. Bác tài xế hốt hoảng đạp phanh, quay lại nhìn chúng tôi bất ngờ tỉnh giấc, hỏi:

- Mọi người không sao cả chứ!

Không sao! Chỉ có chị đồng nghiệp của tôi là ngã đập vào hàng ghế phía trước theo đà. Tôi đỡ chị dậy. Mái tóc oải hương của chị mịn màng áp lên má tôi và chị nhìn tôi vẻ cảm ơn. Tuy vậy, chị cũng mới bị đau. Chị cứ xoa mãi trán mình.

- Mọi người! Đã đến nơi rồi đây!

*

Tôi bước xuống xe cùng chị gái oải hương. Tôi kì thực không thấy cái tên Kim Anh hợp với chị, hay thậm chí tôi không còn chắc cái tên Kim Anh là đúng sau ba trăm cây số lơ mơ trên xe. Hình như tên chị là Hương, hay Thảo gì đó, một cái tên thật mộc mạc và thật dậy mùi hương, như mái tóc mềm đen nhánh của chị vậy.

- Giờ chúng ta sẽ về nhà mình - Chị nói.

- Nhà chị? Tại sao? - Tôi ngạc nhiên.

- Cậu quên rồi sao? - Chị nhìn tôi cũng rất đỗi kì lạ - Chẳng phải chúng ta sẽ chia nhóm để vào thực địa khu rừng này sao? Thật may là tôi có một ngôi nhà ở đây. Chỉ cách đây vài cây số thôi.

Tôi ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên đoàn người bước xuống xe đã chia năm sẻ bảy, mỗi người một ngã rẽ. Tôi bất giác quên cả kế hoạch chi tiết của đợt thực địa này. Quãng đường ba trăm cây số với liều thuốc chống nôn quá mạnh quả thật khiến tôi mơ hồ về nhiều thứ hơn cả mình tưởng tượng. Nhưng chắc chắn rằng lần này tôi được phân nhóm cùng chị. Và vậy tôi cũng không thắc mắc về những điều mà có lẽ trưởng đoàn đã nhắc khi tôi còn gật gù trong hiệu ứng của viên thuốc chống say xe.

Tôi học về kiến trúc nhưng công việc hiện tại không mấy liên quan đến ngành đó. Công ty của tôi chuyên về làm đồ án cho các khu công nghiệp, các dự án lớn của nước ngoài hoặc của chính phủ. Cách Hà Nội ba trăm cây số về phía tây nam, chúng tôi có một mảnh rừng sẽ sớm được quy hoạch cho một nhà máy trong tương lai. Và giờ chúng tôi phải đến đó khảo sát bước đầu, về đất đai, rừng cây và cả dân cư nữa. Chúng tôi sẽ đánh giá những lợi ích, hoặc những thiệt hại mà một nhà máy sẽ gây ra ở khu vực đó, rồi đưa đến kết luận rằng có nên chọn dự án đó hay không.

Tôi hình dung lại công việc của mình khi vẫn ý ạch vác chiếc ba lô linh kinh đồ đạc trên lưng theo chân chị đồng nghiệp. Bước chân chị thoăn thoắt đi vào khu rừng mà tôi thấy hiển nhiên là không có đường mòn. Màu sương chiều cuối năm phủ lên cảnh vật một màu trắng đục tĩnh lặng. Không một tiếng chim kêu. Chỉ có tiếng bước chân của tôi và chị trên những cành cây đang mục dần phía dưới. Đất còn hơi ướt. Cây cối cũng thẫm màu khi tắm trong màn sương. Giá lạnh vẫn chờ chực quanh tôi nhưng không đủ sức gạt đi những giọt mồ hôi từ chạng đường núi khiến một anh chàng thành phố như tôi mệt phờ.

Bóng tối ngày càng hun hút ập xuống đôi mắt tôi. Ánh dương tắt ngấm. Tôi không còn đủ sức ngẩng đầu để tìm kiếm xem có ngôi sao nào đang hiện diện phía trên. Chỉ thấy đôi chân mình ngày một nặng nề và tôi muốn gạt phắt đồ đạc sau lưng để có thể đi lại nhẹ nhõm. Như chị, tôi không hề để ý rằng chị không mang theo một chút hành lý nào. Giờ chị đi phía trước tôi, nhẹ nhàng, tha thướt. Tôi cố gắng bước cho kịp độ di chuyển của mái tóc dài đen nhánh của chị. Như thể bây

giờ mái tóc đã thành con đường mòn cho tôi. Tôi thấy mình hồ đồ khi mãi mê đuổi theo nhan sắc không đúng lúc. Tim tôi vẫn đập dồn dập và chân tôi đã đau rát chứng tỏ một chặng đường chẳng hề êm ái gì. Sương càng lúc càng dày đặc. Khi chị dừng lại và chỉ ngôi nhà ở phía trước, tôi chỉ thấy một lớp mờ mờ băng giá đập vào mặt mình và ánh sáng trong ngôi nhà chỉ là một vùng sáng ảo nhạt như ngọn đèn báo bão trong gió dữ.

Tiến lại gần hơn tôi mới nghe thấy tiếng suối rỉ rách quanh đây. Thứ ánh sáng nhạt nhòa đủ cho tôi nhận ra đó là một ngôi nhà tranh nhỏ nằm bên một vách núi hiu quạnh. Phía trước ngôi nhà là một mảnh đất nhỏ bằng phẳng hẳn để làm sân và xung quanh là một hàng rào tre đan chéo cao chỉ chừng một mét. Những ngôi nhà kiểu dáng thế này đã biến đi từ thế kỉ trước. Tôi lấy làm lạ nhưng vẫn xóc ba lô lên vai, một nỗ lực cuối cùng để bước chân qua cánh cửa quá mức đơn sơ.

- Chị cả!

Tôi để chiếc ba lô tuột xuống và ngẩn mặt trước hai cô gái vừa xuất hiện. Các cô ôm chầm lấy chị đồng nghiệp của tôi, quẩn quít như thể đám trẻ con đang chờ được quà. Rồi các cô nhìn tôi. Một cô khiến tôi nghĩ ngay đến quế hương còn một cô làm tôi liên tưởng tới một bông hoa huệ tây. Cô gái quế hương nhìn tôi trong vài giây rồi lập tức quay ngoắt đi. Cô cúi kính với người chị:

- Chị lôi cậu ta về đây làm gì?

- Cậu ấy cần một chỗ nghỉ chân - Chị oải hương mỉm cười nhũn nhặn - Thôi hãy sắp xếp đồ đạc rồi đi tắm đi. Có nước nóng chứ em ba?

- Có đây - Cô gái huệ tây nhìn tôi với đôi mắt to tròn, tò mò như thể tôi là một sinh vật lạ - Để em dẫn anh đi nhé!

Cô chạy tới kéo tuột tôi đi. Như cô chị cả của mình, cô có mái tóc dài đen óng khiến tôi ngỡ ngàng. Bàn tay cô trắng nõn và mềm như bông. Thân hình của cô tuyệt đẹp, đầy đặn, ba vòng tuyệt hảo mà một gã trai có biệt tài dùng mắt đo con gái như tôi có thể dám chắc là 90 – 60 – 90.

- Em quả thật là đẹp như người mẫu. Em thừa sức là một hot girl đấy.

Tôi đứng chờ cô gái pha nước tắm cho mình rồi tán. Phòng tắm họ sơ sài cũng chỉ mái tranh, nằm ở phía sau, bên bếp củi và một giếng nước bằng xếp đá ong.

- Hot girl là gì? - Cô quay sang nhìn tôi, đôi mắt trong veo mỹ miều như hai viên ngọc.

- Là một cô gái mà đàn ông nhìn vào thì bị chết bồng lập tức.

- Eo ôi! - Cô bật cười, một tay vẫn rót nước nóng pha xuống chậu nước tắm.

- Em chắc chắn sẽ nổi như cồn trên các tạp chí cho mà xem - Tôi vẫn mặc sức trêu đùa - Anh đảm bảo đấy, mọi thằng con trai sẽ phát rồ vì em. Trông em kia! Tôi chép miệng. Em đẹp như tiên nữ ấy.

Tôi chẳng hề quá lời. Cô mặc một chiếc váy mỏng, ôm trọn từng đường nét quyến rũ ẩn hiện trước những cơn gió thỉnh thoảng vượt qua mái tranh. Bầu ngực tròn không che đậy với đường eo nuột nà và mái tóc dài bay trong gió khiến tôi ngẩn người khi chú ý nhìn vào cô. Đến mức tôi chợt thấy mình cương cứng và tôi phải lắc đầu thật mạnh để thoát khỏi những mơ tưởng nhục thể.

- Nước xong chưa em - Tôi vội nói sang chuyện khác.

- A xong rồi đấy. Anh tắm đi nhé - Cô cười hồn nhiên trước khi chạy vào nhà và để tôi lại cạnh chậu nước đang tỏa một đám hơi nước ấm áp.

*

Tôi quên mất rằng tôi cần hỏi tên của ba cô gái đó. Những ý nghĩ cứ chằng chằng hẫng hụt trong đám sương mù. Tôi ngồi với họ bên bếp lửa nhỏ để sưởi ấm. Màn đêm lạnh thấu xương. Cô oải hương ngồi đan một chiếc khăn. Cô quế ngồi chải tóc còn cô huệ tây quanh quần đùa nghịch với tôi. Cô không hề giữ kẽ. Cô có thể ngồi cạnh tôi và nghe tôi kể những chuyện tầm phào trên internet mà chẳng cần để ý xem tôi có chạm vào người cô hay không. Đôi khi, đầu tiên là vô tình rồi thì cố tình nấn ná, tôi đặt tay được lên ngực cô khi cô ngả người gối đầu lên đùi tôi. Cô vẫn hồn nhiên giục tôi kể tiếp chuyện như không có chuyện gì xảy ra. Tôi kể các cho cô về mấy cô gái siêu vòng một có lẽ cũng cùng lứa với cô đang làm điên đảo đám đàn ông con trai ham sex. Tôi cũng cả quyết nếu cô rời khỏi nơi hẻo lánh

này để đến thành phố, cô sẽ nổi tiếng chóng vánh, sẽ khiến “kênh 14” phải đến tận nơi phỏng vấn. Tôi sẽ làm cho cô một blog hoặc cả một trang facebook và rồi cô sẽ có hàng ngàn thằng con trai theo đuổi. Cô qué hương cái kính ngắt lời tôi:

- Cậu chỉ có mấy chuyện này để kể thôi à?

Tôi gượng cười, tự thấy xấu hổ. Dừng lại những chuyện vòng một vòng ba vô bổ, tôi đâm băn khoăn vì sao cô oải hương đồng nghiệp của tôi lại để hai cô em gái, đặc biệt là một cô em nóng bỏng thế này ở giữa nơi rừng núi âm u.

- Sao nhà chị lại ở mãi tận đây? - Tôi hỏi - Bố mẹ các chị đâu?

- Ba đưa tôi không có cha mẹ. Chị cả vẫn miệt mài đan áo, rầu rầu đáp. Họ đã bỏ rơi chúng tôi từ lâu. Thế nên ngay cả cái tên chúng tôi cũng không có. Ở đây tôi là chị cả, đây là em hai và em ba.

- Thật tiếc quá - Tôi chặc lưỡi.

- Có gì mà tiếc - Cô chị hai cau mày nhìn tôi - Mà cậu mau bỏ tay cậu ra khỏi người em gái tôi! Em ba, sang đây!

- Tôi tiếc cho bố mẹ các chị ấy chứ - Tôi cố gắng thanh minh - Cả ba chị em đều rất đẹp.

- Khỏi cần lẻo mép!

Tôi cười xuề xòa qua chuyện. Đôi mắt sắc sảo của cô hai khiến tôi nghĩ ngay tới bạn gái mình. Tôi từ thiên đường bước hụt xuống. Tôi nhớ ra vẻ chua ngoa của cô, nhớ cái tát rát mặt của cô mỗi lần chúng tôi cãi nhau và tôi đâm ra bản thân.

- Anh nghĩ gì thế! Đừng để chị hai bắt nạt - Cô em ba xoa tay lên mặt tôi. Bờ ngực cô cọ vào người tôi khiến tôi đỏ bừng mặt và tôi vội kiếm cớ buồn ngủ để lẩn trốn trước khi những liên tưởng trắng gió ập tới.

- Tốt nhất cậu nên đi ngủ đi - Cô chị cả vẫn dịu dàng - Mà hãy nhớ, đêm đến nếu cậu có tỉnh dậy cũng đừng bước ra khỏi nhà, và tuyệt đối không được đến gần con suối.

Tôi âm ừ, thấy trong một lữ. Tôi ngả người lên chiếc giường tre đã được trải chăn gối gọn gàng nơi góc nhà, nhìn ngọn lửa bập bùng giữa nhà với ba cô gái đẹp như tiên đang tựa mình bên nhau, thấy như đang trải qua một giấc mơ.

*

Trong giấc ngủ, tôi thấy lại một ngày đã qua. Hôm ấy, tôi dậy lúc sáu rưỡi sáng, mẹ vừa đi chợ sớm về, giục tôi xuống ăn sáng. Tôi là con một trong gia đình, cũng là đích tôn, luôn được bà chăm sóc, cưng chiều. Từ bé đến lớn tôi chưa từng bị bà trách mắng. Tất cả những gì bà nhắc đi nhắc lại với tôi chỉ là những lời khuyên bảo nhẹ nhàng và gần đây, là những lời giục mau lấy vợ. Bà rất quý bạn gái tôi. Kể ra, trong năm năm trời yêu nhau, tôi với cô trước hết cũng là bạn thân thiết, dù phần lớn thời gian là cô bắt nạt tôi. Cô bắt tôi đi học, bắt tôi mua quà cho hàng chục dịp trong năm, luôn tát vào má tôi mà không cần để ý tới lòng tự trọng của tôi, rồi sau đó lại vỗ về cưng nựng tôi như với một thú cưng. Cô làm kế toán cho một doanh nghiệp nhà nước, công việc ổn định. Bố mẹ cô cũng thúc giục cô mau lập gia đình như bố mẹ tôi làm với tôi vậy.

Tôi nhớ sáng hôm ấy tôi đưa cô đi làm như thường lệ. Mắt cô thâm quầng, buồn bã khác hẳn vẻ đánh đá hàng ngày. Khi tôi hỏi chuyện, cô lắc đầu không đáp. Rồi sau một lúc lâu, khi chúng tôi đang trên đường đi, cô ôm chặt lấy tôi và ngả đầu vào lưng tôi, dịu giọng nói vừa đủ cho tôi nghe.

- Hôm qua mẹ em nói một câu làm em rất buồn.

- Sao cơ? - Tôi hỏi.

- Mẹ nói em không phải con của mẹ. Em là con nhà người. Con gái là con nhà người ...

Giọng cô run rẩy, nước mắt cô ướt lưng áo tôi.

- Em thấy mình như một đứa trẻ mồ côi ... một ngày nào đó em sẽ đi làm dâu, chỉ là một thứ con hạng hai, còn chính mẹ đẻ mình thì chẳng còn coi mình là con nữa ... rồi mỗi khi anh làm em giận, em biết sống thế nào ...

Cô nức nở sau lưng tôi khiến tôi bối rối.

- Mẹ em nói thế thôi - Tôi cố an ủi cô - Chứ làm sao một người mẹ lại chối bỏ cô con gái cưng của mình được?

Cô không để tâm đến những lời tôi nói. Cô vẫn khóc. Tôi vốn quen với sự mạnh mẽ của cô, không biết nói gì hơn. Những giọt nước mắt của cô thấm vào áo tôi nóng hổi, chảy thành vệt trên lưng tôi.

Tôi tỉnh dậy. Trời sáng trắng và ảm áp như trong một ngày cuối xuân. Tôi nghe thấy tiếng chim hót ríu rít bên ngoài, tiếng suối róc rách, cả tiếng nô đùa của em ba huệ tây. Tôi nhìn ra sân, cô hai và cô ba đang gội đầu. Có mùi khói bay ra từ sau nhà, có lẽ cô chị cả đang nấu cơm. Tự nhiên tôi đã thấy họ rất thân quen và tôi chẳng còn ngạc nhiên trước ngôi nhà kì lạ nữa. Tôi cất tiếng chào em ba và lờ đi cô chị hai khó tính. Em ba cũng ngẩng lên khỏi mái tóc dài thướt tha ướt nước mà nở một nụ cười hồn nhiên với tôi.

Bầu trời quang đãng. Như thể mùa đông đã qua và đang chớm xuân. Tôi lang thang ngoài khu rừng và nhớ ra việc mình phải làm. Khu rừng âm u tôi mới đi qua chiều hôm trước lại một rừng đào rực rỡ với màu hồng phớt tuyệt đẹp hôm nay. Cánh đào rơi ập xuống chân tôi mỗi khi một làn gió mát thẹn thùng lướt qua. Những cánh đào mỏng tang, dậy một mùi hương thanh khiết. Phía xa xa trên triền núi là những dải hoa ban trắng ngậy thơ trên màu xanh mơn man của lá non khoe mình trong nắng ấm. Chim chóc ngân nga khắp nơi và những con sóc chỉ bé bằng nắm tay vụt qua lay động các khóm cây.

Tôi dừng lại khi phía trước mình là con suối mà tiếng róc rách của nó đã vắng đến tai tôi từ tối qua. Dưới chân tôi là một lớp cỏ mượt mà lóng lánh những giọt nước trong veo vương lại mỗi khi dòng nước đập vào dải đá gồ ghề bên mép suối. Trong ánh nắng, con suối nhỏ tựa như một dải lụa đính hàng ngàn viên pha lê, phản chiếu ánh sáng đủ màu sắc kì diệu như thể một chiếc kính vạn hoa. Nơi này diễm lệ quá đỗi, và tôi hoàn toàn không hiểu lý do sao cô chị cả lại cấm tôi bén mảng đến. Có thể do một truyền thuyết ma mị nào đó mà khiến chị kiêng dè? Dù sao, tôi cũng ngồi lại một lúc lâu, để kệ cho dòng suối hắt những tia sáng đủ màu lên trên người mình và lắng nghe đâu đây tiếng gió lùa trên gheo rừng đào.

Tôi ước chừng mình đã đi cách ngôi nhà rất xa nhưng vẫn không tìm thấy một ngôi nhà nào khác. Con đường quốc lộ nơi chúng tôi xuống xe cũng hoàn toàn

biệt tích khỏi tầm định hướng của tôi, chưa nói đến những người khác trong đoàn. Như thể họ đã đột ngột biến mất và chỉ còn tôi lang thang giữa một cánh rừng không đường mòn, không biên giới. Nhưng tôi lại lấy làm vui sướng thay vì hoảng sợ. Không như ngày bé tôi cùng đám bạn đi thăm rừng Cúc Phương, một nơi ẩm ướt, đông nghẹt người và nỗi lo sợ về đám vắt có thể nhảy từ trên cây vào cổ áo. Nơi đây không có những loài vật đáng sợ. Không gian hiền hòa, êm dịu và tràn ngập màu sắc. Thậm chí tôi nghĩ mình có thể vẽ một bức tranh trước khi nhớ ra đã bỏ quên đồ vẽ từ khi tốt nghiệp.

Suốt mấy ngày trời tôi chỉ đi thưởng lãm cảnh vật và khi trở về, chơi đùa với cô em ba, cãi cọ với cô chị hai rồi nghe cô chị cả khuyên bảo. Tất cả đang là một giấc mơ, hoặc tôi như nhân vật trong câu chuyện Từ Thức năm xưa lạc vào tiên cảnh? Cuộc đời vốn dĩ cũng chỉ là một đại mộng. Vậy thì đôi lúc ta có một giấc mơ đẹp cũng có sao đâu.

- Ngày xưa có câu chuyện thế này - Tôi ngồi trước hiên nhà kể chuyện trong khi em ba đi tưới cho những chậu hoa hồng, hoa lay ơn, lan Ý và những loại tôi không biết tên khác trong sân nhà - Một chàng thư sinh tên là Từ Thức rất thích ngao du sơn thủy. Một ngày anh ta trông ra ngoài biển thấy một vầng mây ngũ sắc kết thành đóa hoa sen...

Em ba nghe tôi kể chuyện Từ Thức, chỉ cười rúc rích.

- Sao thế? - Tôi hỏi.

- Một ngày chốn tiên bằng cả năm nơi hạ giới. Ông ấy mà biết thế sẽ không trở về đâu nhỉ? Chốn tiên vừa có non xanh nước biếc, có hoa tươi trái ngọt, mỹ nhân chờ đón, chẳng còn gì bằng.

- Ấy cũng là điều anh đang nghĩ - Tôi bật cười - Không chừng anh cũng đang lạc nơi bồng lai tiên cảnh.

- Bọn em chẳng phải tiên - Cô ngưng nguẩy mái tóc đã được tết thành bím duyên dáng - Nơi này cũng chẳng phải cõi tiên. Anh thích về lúc nào cũng được. Chỉ cần bảo một tiếng, chị cả sẽ dẫn anh đi ngay.

Tôi nhìn ngây ngất vẻ hoạt bát và tươi tắn của cô. Cô khác nào cô gái bẻ gãy cành mẫu đơn năm xưa. Nếu tôi là Từ Thức, tôi sẽ không trở về.

*

Tôi lại nằm mơ thấy em ba. Tôi thấy cô đi ra từ một đóa huệ tây trắng muốt, thơm ngát, người không mảnh vải. Cô tết tóc thành bím, thắt nơ đằng ten và bước lại gần tôi, bầu ngực rung rinh theo bước chân uyển chuyển. Da thịt cô trắng nõn nà, đôi mắt nhìn tôi đầy tình tứ. Khi cô tới sát tôi hơn, tôi thấy cả người mình run rẩy. Tôi say sưa miết tay lên người cô, nếm đôi môi ngọt ngào của cô và rùng mình mỗi lần cô thở nhẹ bên tai. Tôi chồm tới cô, không sao kìm nén nổi. Đôi mắt cô cứ lả lướt và đôi môi cô thì như nói với tôi:”Ồ đây với em.”

Tôi bật dậy, cả người ướt sũng. Bếp lửa giữa nhà đã tắt, dường như cả ba chị em đã đi ngủ. Trời tối đen và tôi còn không nhìn ra bất cứ thứ gì trước mặt. Tôi đánh tiếng gọi cả ba người nhưng không có ai đáp lại. Mọi thứ im lìm, còn bóng tối ngày càng đặc quánh trước tôi. Tôi cần tìm cho mình một chút không khí để bình tâm, càng lạnh càng tốt. Những mơ tưởng của tôi với em ba khiến tôi cảm thấy hổ thẹn. Tôi lần ra cánh cửa trước nhà, nơi cách giường tôi vài mét và tôi có thể men theo bức vách.

Ngoài trời sáng bạc. Tôi nhìn vào trong nhà, chỉ thấy một căn nhà tranh trống rỗng. Ba chị em đâu rồi? Tôi ngạc nhiên và cất tiếng gọi. Khí lạnh quây lầy khiến tôi rùng mình. Nhưng trên cao, trời trong trẻo lạ thường, và cũng chẳng có mây mù như buổi xế chiều. Một vầng trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên đầu tôi, soi rọi một vùng. Trong vườn, hoa hồng đang rụng, từng cánh, từng cánh rơi khỏi đài hoa rơi xuống mặt đất. Lan Ý cũng úa màu, cánh hoa trắng muốt đã quắt lại nâu xỉn. Tôi cố bước tiếp.

- Chị cả! Chị hai! Em ba!

Những cánh hoa đào vẫn rụng kín mặt đất. Những đợt gió lạnh heo hút về đêm vọng ra từ các khe núi như tiếng kêu rên thảm khốc. Tôi sực nhớ đến lời của cô chị cả hôm nào. Tôi tò mò bước về phía con suối. Tôi không quan tâm lắm đến các cảm kị.

Càng đi xa khỏi ngôi nhà, mọi vật quanh tôi càng nhạt nhẽo, chỉ có một màu trắng lấm tấm trên nền trời ánh bạc. Cũng như vầng trăng trên kia, không rõ trắng, không rõ đen, nhờ nhờ một màu. Tiếng suối vẫn vang bên tai dẫn đường cho tôi.

Tôi đứng bên bờ suối, gọi các chị. Trời thanh, trăng sáng, tôi ngỡ phải nhìn thấy mặt trăng ở đâu đó dưới đáy nước. Nhưng không, cả con suối cũng phủ một màu bạc lấm tấm. Tôi cúi mình xuống khua tay vào dòng nước. Tôi không thấy bóng của mình, cũng không còn nghe thấy tiếng suối chảy. Mặt nước phẳng lì không gợn. Một lần nữa tôi chạm tay xuống dưới. Mặt nước như đã bao phủ một lớp bột bạc, tôi có thể sờ thấy chúng và gạt chúng đi như với một đám cát. Bên dưới chỉ còn màu trắng xóa. Và rồi dần dần hiện lên một cái bóng mờ nhạt.

Tôi hoảng sợ lùi ra sau. Cái bóng ngày một lớn dần, rõ dần trước mắt tôi. Có cái gì đó đang đập từng nhịp vội vã như nhịp tim trên một cái máy điện tâm đồ. Nhưng tôi không thể nhìn ra hình thù. Nó như một cục thịt nổi lên lơ lửng, nhịp đều đặn liên hồi. Chỉ một loáng sau, cả mặt suối đã gồ ghề nổi lên hàng chục cái như thế. Chúng đập nhanh và mạnh, mặc dù không hề có một tiếng động phát ra.

Mồ hôi trên trán tôi đã chảy thành dòng. Tôi muốn quay đầu chạy. Nhưng bãi cỏ như một cái bẫy dính chặt chân tôi lại. Tôi ngã xuống, cố tìm mọi cách thoát lui.

Bất chợt những cục thịt vỡ toang, những giọt máu nóng hổi, tanh nồng bắn tủa ra xung quanh và những bóng trắng không rõ hình thù thoát ra kéo chân tôi lùi về phía dòng suối. Tôi hãi hùng quay lại, bầu vùi vào những ngọn cỏ trơn tuột. Bên dưới dòng suối là một hố sâu hun hút như một cánh cửa địa ngục vừa được mở ra. Tôi gào lên tuyệt vọng.

Tôi nhớ mình đã chìm xuống dưới, sặc sụa như một người chết đuối trước khi những bàn tay mềm mại, ấm áp bám chặt lấy tay mình và kéo tôi lên trên. Trong lúc lơ mơ tôi chỉ nghe thấy loáng thoáng giọng của các chị:

“Hãy trở về đi ... Em trai ...”

*

Một màu sáng trắng làm tôi nhức mắt. Tôi nghe thấy tiếng “píp píp” của máy điện tâm đồ ngay sát tai mình và một đôi bàn tay nóng hổi đang nắm lấy tay

trái của tôi. Tôi mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường bệnh và mẹ tôi nhìn tôi ứa nước mắt.

- Con ơi ... - Bà cúi xuống để tay tôi có thể gạt đi những giọt nước mắt trên má bà và cảm nhận được sự thồn thức con nguyên trên khoe miệng bà.

- Sao con lại ở đây?

- Con quên rồi sao? Chiếc ô tô chở con giữa đường gặp nạn ...

Tại tôi nghe không rõ nữa. Tôi cũng mơ hồ nhớ ra tiếng xe phanh gấp trước khi người mình đập mạnh vào hàng ghế phía trước. Tôi liếc nhìn xuống dưới, thấy một chân mình bị gãy. Tôi cũng bắt đầu cảm thấy những cơn đau xuất hiện khắp mình mẩy.

Xe của chúng tôi lao vào một chiếc xe khách ngược chiều khi qua khúc cua. May mắn không ai thiệt mạng. Nhưng tôi nằm trong số sáu người bị thương nặng. Người ngồi cạnh tôi khi ấy, chị Kim Anh, cũng bị thương nhưng đã ra viện ngày hôm qua. Hóa ra tôi đã hôn mê gần một tuần.

Tôi gặp lại chị Kim Anh vào hôm sau khi các đồng nghiệp ở công ty đến thăm vì hay tin tôi đã hồi tỉnh. Chị Kim Anh vẫn như trong trí nhớ của tôi trước đây, mái tóc xoắn dài ngang vai, đôi mắt xéch và gương mặt đầy tàn nhang, không giống như khi chị biến thành chị cả dẫn tôi vào ngôi nhà trong rừng sâu. Đâm ra tôi lại càng thấy giấc mơ của mình đầy bí ẩn.

Tôi kể lại gần hết câu chuyện cho mẹ tôi vào một buổi chiều. Tôi nói, con đã có một giấc mơ kì lạ, một giấc mơ mà con thấy mình như đã thật sự trải qua vậy. Bà ngồi gọt táo và lắng nghe tôi nói. Ban đầu bà cười khi tôi nhắc đến những cô gái xinh đẹp và ngôi nhà tranh trong khu rừng thơ mộng. Nhưng rồi, bà im lặng. Con dao gọt táo của bà rơi xuống. Mắt bà không còn nhìn vào tôi, mà mở to với đôi mày nhíu sâu nhìn xuống bàn tay mình. Khi tôi nói đến dòng suối với những cục thịt cử động kì quặc như tim đập, đến những tia máu và những cái bóng trắng, bà gần như run rẩy, đến độ bà phải đưa tay lên ôm ngực.

- Và con nhớ hình như họ đã kéo con lên và nói: "hãy trở về đi ... em trai ..."

Bà nhìn tôi, đôi mắt hốt hoảng. Bà muốn nói gì đó với tôi nhưng nước mắt lại trào ra cản lại. Rồi bà đứng dậy, vội vã đi khỏi tầm mắt của tôi. Tôi không nghĩ rằng câu chuyện của mình cảm động. Tôi chỉ thấy dường như nó có một ý nghĩa nào đó mà chắc hẳn phải khi đến bờ vực sinh tử, tôi mới được biết đến. Nhưng sự xúc động của mẹ tôi khiến tôi ngại ngần không muốn hỏi gặng.

Phải sau đó ít lâu, một ngày khi tôi đã ra viện, khi cô bạn gái của tôi đã đi khỏi, bà mới đến cạnh giường tôi và ảo não nói:

- Con có biết mình đã có ba chị gái không?

Bà cúi đầu, đôi mắt lại ứa lệ.

- Bố con là con trưởng ... - Bà lau nước mắt, quay mặt tránh cái nhìn đầy thắc mắc của tôi - Mẹ phải sinh con trai ...

Tôi cười khẽ một tiếng, trong họng đắng ngắt.

- Vậy ba chị gái của con?

Mẹ tôi lắc đầu, khóc nức lên. Các chị chưa đến năm tháng tuổi, chưa rõ hình hài. Không có một cái tên, không có một năm mộ. Chị ba chỉ hơn tôi chưa đến một năm tuổi.

Tôi cũng chỉ biết bung miệng quay đầu. Con suối ấy hiện hình những thai nhi trên chiếc máy siêu âm, tôi bẽ bàng nhận ra. Vì tôi mà các chị không được ra đời. Vì tôi mà các chị còn chưa siêu thoát. Vậy mà các chị vẫn bảo vệ tôi.

Mẹ tôi mời một thầy bói đến xem. Bà ta nói trên vai tôi có ba cô gái.

Chúng tôi đến chùa, chọn một ngày tốt, thắp hương cầu siêu cho các chị. Những lá vàng hóa tro bay trong gió, tôi cũng cúi đầu cầu cho các chị sớm thoát khỏi vãn vương trần thế mà đến được cõi vĩnh hằng an lạc. Tôi mãi mãi nhớ nụ cười của các chị, như ảo ảnh về một giấc mơ tiên trùng phùng đẹp đẽ.

Mẹ tôi vẫn khóc suốt đêm bên ban thờ giờ đã có bài vị của các chị. Bà đặt tên cho ba người theo giấc mơ của tôi, Hương, Quế, Huệ và vẫn đốt thêm quần áo, tiền vàng mỗi ngày rằm, mừng một. Tôi biết lòng bà sẽ không bao giờ yên, như

chính tôi sau khi vỡ lẽ ra mọi thứ. Tôi không phải một Từ Thức, tôi chỉ là một đứa trẻ may mắn không bị giết chết trước khi ra đời.

Bầu trời hình ngũ giác

1. Chuyến tàu

Tôi thức dậy cạnh một cửa sổ có khung kính kéo sập xuống. Dường như có một lịch trình khe khắt mà việc tôi ngủ dậy là khởi đầu của lịch trình ấy. Tôi rời khỏi giường, mặc quần áo, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ cũng theo thói quen. Một con tàu có đầu tàu hình thoi đang đến, tới trước cửa phòng tôi, nó dụi đầu nũng nịu. Tôi ngỡ ngàng nhìn theo. Con tàu tiếp tục dụi đầu vào những ô cửa kính khác, như một chiếc đồng hồ đi báo thức buổi sáng và giục mọi người hãy mau bắt kịp chuyến tàu.

Tôi ngồi trên con tàu lướt êm trên những tuyến đường ray. Cái đầu mềm mại của nó không ngừng nghiêng ngó sang hai bên. Những đứa trẻ vui đùa trên lưng nó. Ai đó nói bên tai tôi đây chắc chắn là con tàu tận tụy nhất. Nó yêu thời gian của tất cả chúng tôi.

Tôi dừng lại trước một cửa chớp bằng sắt rồi bước lên cầu thang của một tòa nhà cũ kĩ. Một cậu bé đi cạnh tôi, chừng bảy, tám tuổi, mặc một chiếc áo phông xanh thẫm, có thêu chữ cái đầu tên cậu. Cậu bé cười nói vui vẻ như thể chúng tôi là những người quen biết, mặc dù gương mặt và mái tóc bộc lộ sự bướng bỉnh trẻ con ấy không gọi tôi nhớ đến một ai. Tôi vẫn vô thức đáp lại câu chuyện của cậu. Chúng tôi bước qua những bậc cầu thang, vẫn nói cười. Đến trước một phòng học, tôi thấy tấm bảng, cô giáo, và những học sinh đang ngồi chăm chú. Đột nhiên, một đứa trẻ mặc áo xanh y như cậu bé bên cạnh tôi, xuất hiện phía trên cầu thang. Nó nhìn đứa trẻ đứng bên cạnh tôi không chớp mắt. Rồi một cặp vợ chồng xuất hiện. Họ cũng kinh ngạc không kém gì tôi. Và đứa trẻ đứng ngay cạnh tôi chỉ lên đứa trẻ ở bên trên, nói:

- Tôi là con người phạm giá của cậu. Tôi đã từng trong cậu nhưng bây giờ tôi chán ngán cậu rồi!

Rồi, nó quay sang nói với đôi vợ chồng:

- Bố mẹ hãy chọn đi! Bố mẹ chọn con, đưa con phẩm giá, hay đưa con phàm tục kia?

Một cô gái chừng mười lăm tuổi, mặc một chiếc áo kẻ sọc vàng, tóc nhuộm nâu với những lọn tóc loăn xoăn đột ngột vùng chạy ra khỏi lớp học. Cô ta cũng la lên với một người khác giống hệt mình đang đứng sững sờ ở trong lớp:

- Tôi cũng từ bỏ cô, con người đê tiện kia!

Tôi thấy cô giáo trong lớp vung chiếc đũa phép trên tay như một phù thủy.

- Chuyện này dễ thôi - Cô giáo nói - Cô sẽ lấy lại con người phẩm giá cho em!

Con người phẩm giá của cô gái áo sọc vàng bị hút vào cây đũa phép, nhưng chiếc đũa lập tức quay vòng, nhắc nhở cô giáo bay vọt lên trần nhà, lượn vòng tròn quanh chiếc đèn chùm lấp lánh.

2. Nơi chinh chiến

Giờ thì tôi đã nhận ra hoàn cảnh đích thực của mình. Đây rõ ràng không phải thực tế. Con người mà tôi nhập tâm ở đây cũng không phải là tôi thực tế. Tuy tôi chỉ có duy nhất một cặp mắt trần tục không thể tự nhìn vào gương mặt mình, tôi vẫn biết tôi không phải tôi, mặc dù nhân vật tôi đang hóa thân có vẻ cũng tầm thường. Tôi vẫn đi trên một con đường rải nhựa, với cậu bé mặc áo màu xanh thẫm. Cậu không còn nói cười nữa. Gương mặt cậu trầm buồn, ưu tư. Còn tôi, mặc áo phong ở trong, áo phao ghi lê ở ngoài, quần bò, đi một đôi giày thể thao hầm hố và có mái tóc dài quá tai. Tai tôi có vài khuyên bấm, cổ tay phải tôi đeo một chiếc băng sọc đen trắng. Đây tuyệt nhiên không phải tôi trong thực tế. Bởi tôi là một sinh viên đang ăn học bình thường ở Hà Nội. Hàng ngày tôi mặc quần âu, áo sơ mi, đi xăng đan và tóc của tôi, ngôi trái, cắt ngắn gọn gàng.

Chúng tôi đi vào một khu phố lộn xộn, nhiều vụ ẩu đã diễn ra bên đường. Đâu đó bên tai tôi vang lên tiếng nói như của một biên tập viên truyền hình: "Cuộc

chiến của phẩm giá đang diễn ra ngày một phức tạp. Cảnh sát đang cố gắng đẩy lùi những kẻ không có phẩm giá ra khỏi bệnh viện của thành phố, nơi họ đã chiếm đóng suốt một tuần nay."

Và trước mặt tôi là bệnh viện, nơi diễn ra cuộc chiến với những kẻ không phẩm giá. Chúng tôi đi qua những xác chết sóng soài trên đất, những đồ đạc vỡ vụn hoang tàn. Cậu bé đi cùng tôi đến bên một người đàn ông xám ngoét. Ông ta hấp hối trên tay cậu:

- Hỡi ôi! Phẩm giá đã bỏ tôi!

Cảnh sát lao vào, vượt qua chúng tôi. Họ lùng sục khắp bệnh viện. Tôi và cậu bé len lỏi ra ngoài. Tôi hỏi cậu rất khẽ:

- Rốt cuộc chúng ta đang đi đâu đây?

Hình như, đang đi tìm nơi chôn nương thân cho con người phẩm giá. Cảm giác đau lòng xuất hiện trong tôi.

- Này cậu bé, có phải cậu đang rất nhớ bố mẹ không?

Cậu bé hướng ánh mắt của tôi về một nơi xa xăm, bên ngoài khung cảnh tan hoang của những tòa nhà đang đổ vỡ, những đám người vật lộn giằng xé nhau. Ấy là một bầu trời có hình ngũ giác.

3. Tòa dinh thự Hồn Nguyên

Đó là một tòa dinh thự to lớn, bề thế, cực kì lộng lẫy. Đèn sáng trưng tỏa khắp các ô cửa sổ, và mọi hướng xung quanh. Hai bên cánh cổng sắt chạm trổ cầu kì có hình chim bồ câu trắng đang xoay tròn. Vùng đất quanh tòa dinh thự có hình ngũ giác hoàn hảo. Chúng tôi đứng trước cửa tòa dinh thự, như nhìn thấy đích đến của mình. Bên tay trái tôi, các thiên thần với cánh trắng ẩn hiện. Đó là cõi trong mờ mịt. Bên tay phải tôi, những kẻ dữ tợn có cánh đen đang gào thét. Đó là cõi trong ghê tởm. Nó chắc chắn có cái tên nào đó cụ thể hơn thế mà tôi không sao

đánh vắn ra một từ rõ nghĩa. Như tòa dinh thự này, tôi chỉ biết gọi nó là Hồn Nguyên, thay thế cho một chuỗi kí tự xuất hiện mập mờ đâu đó bên ngoài. Nó là mảnh đất cuối cùng mà những kẻ đi tìm phẩm giá có thể tìm đến. Nó không thuộc về những kẻ còn phẩm giá, mà cũng không thuộc về những kẻ không còn phẩm giá. Nó là một thứ đích đến, một nơi trú chân. Tôi và cậu bé đã đứng trước cánh cổng rộng lớn, đứng rất lâu.

Tôi chưa từng bước chân vào tòa dinh thự đó. Bất kể tòa dinh thự có sang trọng, xa hoa, hay bí ẩn đến thế nào. Bất kể trong một căn phòng nào đó của nó có một tấm gương lớn, khung bạc, có thể giúp tôi nhìn rõ gương mặt hiện thời của mình, hay có một khu vườn với các loài hoa rực rỡ, thơm ngát. Tôi chỉ biết nó là nơi duy nhất. Tôi quay đầu lại, nhìn về con đường mình vừa đi, một con đường thẳng tắp, rực sáng với những cực quang uốn lượn không ngừng nơi chân trời như đang ở trên Bắc Cực. Và hai bên, hai thế giới, rộng mênh mông ngút ngát tầm mắt, đều chìm trong bóng tối u ám mà tôi thấy rất đối xa lạ. Tòa dinh thự Hồn Nguyên sau lưng tôi, dường như mới là ngôi nhà thân thuộc của tôi.

Tôi trở về với thực tại, ngỡ ngàng như vừa mới rơi xuống từ một hành tinh khác. Đó là một đêm trăng tròn, trời đầy sao. Câu chuyện giản đơn kia đã xảy ra trong tưởng tượng của tôi, hoặc ai đó đã đưa tôi đến thế giới kì lạ đó như trải nghiệm một chuyến phiêu lưu của Alice trong xứ sở thần tiên.

Cảm giác cuối cùng còn đọng trong tôi về những khung cảnh đó, là sự hụt hẫng của cậu bé mặc áo màu xanh thẫm. Dường như cậu đã đi cùng tôi, và thế là đi mãi mãi. Không bao giờ quay lại với con tàu hỏa biết dụi đầu vào cửa kính đánh thức mọi người, không bao giờ quay lại lớp học có cô giáo biết vẫy đũa thần, và hơn nữa, không bao giờ về lại với bố mẹ của mình, những người đã không trả lời câu hỏi lựa chọn.

MỤC LỤC

Lời cảm ơn	1
Các tác phẩm:	
1. Bệnh dịch	4
2. Stress	8
3. Hoàng tuyền	13
4. Bầu trời hình ngũ giác	26
Phụ lục: Bản nhận xét tác phẩm tốt nghiệp	30
Mục lục	31

